

Vakit Bu Vakitse

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Haziran 2023

Bir düşün bir düşün, yüreğim...

Mademki bir düş' ün öznesiyim sen ve ben irak olmak mümkün mü savurduğum değil s/avunduğum İlahi Aşkın rahmetinde çömdüğüm şu toprağa meylerim ve de neylerdim dokunulmazlığı sevginin olmasa...

Bir hırpani bulut kondu pencereme.

Bir de hüznün hırkam söküklüklerinden hüznün ördüğüm ve biteviye serildiğim yamalı ömrün türküsü...

Neylerdim Rabbim olmasa meylettiğim Hak Yolundan başka nereye giderdim.

Azık bildiğim dünüm.

Köhne bir zulümden gördüğüm.

Aşkın ibaresi ve mademki bana kaldı ihalesi hüznün...

Körü körüne yaşamışım meğer yolcusu olduğum handa nasıl da ağırlamışım gönül dostlarımı ve peyderpey dökülürken günahlarım yanlı yansız sevdiğim her gün her duygu ve yer gök vurduğum prangaları dahi yok saydığım...

Bir ömür törpüsü.

Hakkaniyet aradığım evrenin ve insanların türlü türlü.

Ar bildiğim.

Arz ettiğim.

Talep bulmadığım varsıl bir çan eğrisi...

Müzmin yüreğim muadili olduğum umudun her evresi.

Sözcükler istifli derinde iman gücüne sadık ölü nefsimi gömdüğüm toprağın dibinde lakin...

Can çekişendir zaman zaman nefsin isteklerini reddetsem de kimi insan kimi zaman düşmezken yakamdan...

Dirayetim.

Açlığım ve esaretim.

Binlerce öğün atladığım bir ömrün hikâyesi.

Ön sözü mü yeni günün elbet özveri ile semiren umudun ve inancın aralıksız körüklendiği bir yalnızlık türküsü.

Baş eğmedim insanlara başa da çıkamadım.

Başvurduğum elbet İlahi Makam sandukamda saklı sırlarım ve yalnızlığım...

Teftişe çıkan kader.

Teamülü sözcüklerin.

Yaşamadığım hasbelkader ve idamesi varsa yoksa sözcükler acımın zirvesinde hüznü yüreğimde besili sair duygular.

Öznem ve özlemim.

Ölümsüz addedildiğim duyguların ekseni.

Acizim.

Aç değil tok.

Avurtları çökmüş göğün naneler sökün ederken kapalı kapılar karlar yağmış yağacak da güvendiğim dağlara...

Mezhebi genişmiş meğer insanların mealimse yorgun ve çökkün omuzlarım lakin yaşadığım kadar ayakta kalacağım.

Kokusunu özlediğim kadın ve sesini ve nefesini.

Ah, başına buyruk ilk gençlik çağlarım oysaki ben annemin dizinin dibinde ağırladım hayatı ve ağladım da onun omzuna koyduğum başımı okşarken narin elleri.

Asil bir türküyüm madem.

Asi bir rüzgâra meylettiğim.

Medarı iftarı idim annemin ve mealim illa ki onun öğretileri.

Dalkavuklar ve suskun şakayıklar.

Nemalandığım her an her saniye anmadan geçmediğim Rabbime duyduğum inancın zirvesindeyim.

Tavan yapmış çaresizliğim.

Koruk düşlerde uçuşan hayallerim.

Bir zümre ki yoluma çıkan.

Bir zulüm ki kimse ardına koymayan.

Haki renkteki hırkası annemin.

Hemhal olduğum yalnızlığın mevsimi.

Arşınladığım yollar ve uzun hastane koridorları bense bir ipin ucunda sallandırılısam bile hedeflerimden kendimden ödün vermediğim kadar vakur ve sabırlı ve dirayetli konduğum kadar kubbeye, kovulduğum kadar nice köyden ve hali hazırda açtığım kollarımla Rabbimi kucaklarken insanlığımı sorgularken gamımla yüklü küfemi şiir bellediğim güncemi derliyorum.

Rengim beyaz.

Rengi atan bir elbise değil doğuştan ak alnıma leke gelmesin diye tüm sınırları zorladığım.

Hakkaniyet ve hürriyet.

Hükümrانlığında yüce Rabbin sığındığım yine tüm canlıların şerrinden ve ruhum arındığı kadar eksik etmediğim dualarım dilimde ve yüreğimde.

Geçkin bir gün bulutlara sevdalı kubbe.

Meşk eylediğim yine hüznün derlediğim bir şiir ve nicesi tutuklusu kaldığım o günce.

Bir veda hutbesi olmasın yeter ki günün arz ettiği ve işte infilak eden kalemden dökülenlerle önümü arkamı toplayıp koşuyorum önce Allah'a sonra anneme.

Diken üstünde değilim dikenlerimi kendime batırdığım ilk günden beri asla da sonlanmayacak kendimle olan mücadelem:

Daha iyi bir Mümin...

Daha iyi bir insan ve hayırlı evlat...

Bahşedilen nefesimle öldürdüğüm nefsimle ben Rabbime muhtacım.

Soyum sopum mu?

Ahvalim mi yoksa?

Zulmü hak görenler mi?

Acının dolup taşıdığı hüzün küfem.

Aşkın sırdaşı inanç ve itikat ve yüreğimi sunduğum yüce Huda.

Bir nazenin çiçek olsam ne ki?

Köküme sadık ve de.

Bir beşersem şaştığım kadar af dilediğim ve zikrimle fikrimle bir baş koyduğum Hakkın yolunda kimseden de medet ummadığım kadar bana rahmetini yağdıran Rabbime şükürler olsun.

Hayır da O'ndan şer de ve sığındığım yamacına sokulduğum gücüne savunduğum değil avunduğumdan da öte İlahi Gücün rahmetinden hiç sual olur mu?

Tembihliyim bir düş' ün arifesidir hüznüm, göğşe kanat açtığımın da ta kendisi emsalsiz yüreğimde seken binlerce serçe ve saka kuşu alnımın aklıyla sürgün edildiğim bir coğrafya olsa ne ki bu hüzün tekkesinde zikrime eş fikrimle konduğum göğün sayacında geri sayan ömür...

Küredüğüm zaman ve tünediğim mekân.

Hüzünlü kalbimi tek bilen bildiren bana.

Beklemedeyim.

Bakaya kaldığım bir gün daha teşrif etti ve bekası ömrün kaderin indinde kefil olduğum kadar iyi niyetime ve iman gücüme yiten bir ömre rahmet okuduğum kadar umudumla hayallerimle avunduğum varsın olsun saf ve yalnız addedileyim insanların nezdinde nasıl ki bilen biri var deştiğim toprağa elbet gireceğim günün birinde yeter ki layığıyla yaşayım ve ifa edeyim tüm görevlerimi...

Vakit bu vakitse.

Ben çoktan altına attım imzamı mademki kaderin diğer adı ölümün vardiyası başlıklı bir akit olarak sunuldu önüme varsın dinmesin sağanak ben yaşadığım ve yaşattığım kadar maneviyatımı elbet yaşaracak ve yeşerecek toprak indinde Rabbin yağdırdığı hikmetin ve nimetin sağdııcı iken içini bozmayan sevdalı ve yaralı yüreğim...

Allah var gam yok.